

CZAKÓ GÁBOR

Rémmesék

A zsarnok rabsága

Levente költő igen otthonosan érezte magát a múltban. Most is onnan hozott történetet.

– Boldogult Bertha Bulcsú mesélte, hogy először őt kérték föl a félhivatalos Kádár-életrajz megírására. Nos, Bertha e célból bevételtetett az örökösnek látszó pártfőtítkárra kocsijába, midőn az vidéken próbálta megtapintani az ország üterét. Mentek, mentek, mendegéltek, amikor egyszer Kádár megkérdezte: az ott mi? Egy tejföldolgozó üzem, Kádár elvtárs – felelt az útimarsall. Meg akarom nézni. Nem lehet, mert nincs a gyárban az igazgató, és a megyei első titkár elvtárs is csak fél óra múlva érkezik a megyeszékhelyre, amikor mi.

– Az idő tájt – okoskodott bele a mesébe Ősz Hírlapíró –, az országos pártfőembereket a helyi pártgőrék kellett, hogy fogadják. Ez azonban egyszer csak visszafelé is kezdett működni: az országos főnökök kénytelenek voltak a helyi erőkhöz igazodni, hogy a protokoll szent palástján folt ne essék.

– Akkor is meg akarom nézni, erősködött Kádár. Ez parancs? Igen, parancs. Nos, a konvoj megfordult, ám mire a nagyfőnök kocsija behajtott a gyárkapun, az erre a célra kiképzett kísérek már megrohmozták a telepet, az összes munkásnőt megfésülték, tiszta köpenyt adtak rájuk, a szájukba pedig elhelyezték a megfelelő válaszokat. Kádár egy-kettőre fölmerre az untig ismert helyzetet. Hátratett kézzel végiglépkedett az egyik üzemcsarnokon, a jelentéstevő művezetőt és az odakészített munkás-elvtársnőket kikerülte, majd megfordult, s ahogy jött, egy mukk nélkül távozott. Bertha Bulcsú jelentős pillantást váltott vele, majd a megbízást visszaadta. A könyvet végül Gyurkó László elvtárs írta meg.

Anyanyelv

Krisztina doktornő nem csupán gyógyította, szülte is a gyermekeket. Már két kicsi fiú és két még kisebb leányka édesanyja volt, amikor kórházában különös eset történt.

– Eladták az épületet a fejetek fölül? – kérdezte korszerűen Édesszájú Lóorvos.

– Egyelőre még nem, hanem érkezett egy különös kis beteg. Négyesztendős kislányka, aki szemlátomást értette valamennyire a magyar beszédet, de a kérdésekre

nem válaszolt. Hallgatott, s ha mégis megszólalt, zavart, összefüggéstelen szavak szakadtak ki belőle.

Már három napja figyelték ideg orvosok, pszichológusok, ám semmire sem jutottak: szervi bajt nem leltek.

Egy délután a folyosón sétálva különös zajra figyeltem föl. Beletem az ajtón. A leányka a padlón ült, kockákból házat épített a babájának, s közben éles, hisztérikus hanghordozással valami ilyesmit mondott: ájhivencsindzsmianubrukauoendhemáj! Füleltem, füleltem, a hadart hangsor olykor felelgetősre váltott, mintha párbeszéd folyna a babával, s mindez erősen angolosan hangzott. Rögtön szaladtam a kollégákhoz, akik még elcsípték az előadás végét. A mamát is, mert éppen akkor érkezett látogatóba. Kérdeztük, hogy s mint telnek odahaza a gyerek napjai. Mire az anyuka: Ó, Maudka nagyon rendes gyerek! Imádja a tévét, már kisbaba kora óta nem veszi le a szemét róla, úgy játszik egész nap. És mit néz? – kérdezte pszichológus karszámam. Erőszakfilmet nem engedünk neki, kiáltotta önértzetesen az anyuka, csakis mesét, Cartoon Networkot!

Édesszájú Lóorvos szeme fölcsillant:

– Cartoon Network lett az anyanyelve!

Krisztina doktornő bólintott:

– Úgy bizony!

Bájoska

Barna adjunktus kissé csapzottan érkezett a társaságba. Órát tartott ugyanis az egyetemen, s munkája évről-évre jobban megviselte. A helyzetet Szőke adjunktus így magyarázta: azért butábbak a mai diákok az előző nemzedéknél, mert a gimnáziumban immár az általunk nevelt tanárok oktatják őket.

Szólósgazda töltött nekik ősi rizlingjéből, hogy a bor karcossága észhez térítse őket.

Barna adjunktus belefogott a mesélésbe.

– József Atilla ódáját elemeztem volna, s amikor e mondathoz értem: „Viszik az örök áramot, hogy/ orcádon nyíljon ki a szerelem/ s méhednek áldott gyümölcse legyen.” Azon mód megkérdeztem hallgatóimat, hogy mi jut eszükbe az utolsó sorról.

– Semmi – kottyantotta Szőke adjunktus.

– Az egyiknek valami mégis – folytatta barátja. – Türelmes nőgátásomra kibökte a legcsinosabb lány, hogy a nagymamája minden nap szokta imádkozni e szavakat ebben a sorrendben: „áldott a te méhednek gyümölcse”.

Rögtön lecsaptam rá: Nagymamája értené, hogy összefüggés van az ima és a vers között? Hogyne, bizonyára, felelte Bájoska. Most már maga is látja a kapcsolatot?

– Nem – felelte Bájoska.

Forma és nyelv

Levente, a finomlelkű költő szakmai történetet tált a pohárka szamorodni mellé, mellyel Szőlősgazda kedveskedett neki.

– Mentori viszonyt ápolgat velem Diána, a formás költőnő.

– Bizonyára szüksége van még formálódásra – vélte elmerengve Szépasszony.

– Nem kétséges – folytatta Levente. – Diána forma-készsége igen sokat fejlődött az évek során, gondolatai azonban annyit sem mélyültek, mint az ujjam az asztal márványlapjába, pedig már három verskötete jelent meg.

– Formai okokból – bólogatott Rezesorrú Drámaíró.

– Ezt sem kétlem – mosolygott a költő. – Hanem a siker nem csupa öröm. Diána a minap zokogva hívott föl. Olvasta, Levente, a kritikások ellenem irányuló ösztüzét? Ki akarnak csinálni, meg akarnak ölni! Ne törődjék velük, Diána! Lé kritiküszök lö vannak szarvoá! – próbálkoztam egy hozzá gyöngített tréfácskával. Abbahagyta a hüppögést: Ne haragudjon, Levente, sajnos, nem értek franciául.

Gelley

A szépmúltú és még szebb reményű társaság Ödön színésznél ebédelt. Természetesen halat, mármint halászlét, mert a házigazda tolnai ember volt, tehát a dunántúli és kalocsai Sárköz metszéspontjában született, ahol az ország legpompásabb halai és legízesebb, tökéletesen oldódó pirospaprikái szoktak forró hangulatú öszejjöveleteket tartani a bográcsban.

Szőlősgazda a rizlingjével sürgölődött, Nagy Feri pedig az újmódi sirázával. Ödön úr a szakács jogán is, meg kötelelességtudóan is mesélt.

– A régi Nemzetiben, a vasárnap délelőtti matinén sűrűn játszottuk a Bánk bánt, Sinkovitssal a címszerepben, Ronyeczcel Gertrudis szerepében. Mindketten erős másnappal és aznappal küszködve próbálták letudni az előadást, de sajnos a végén, hogy, hogy nem, a királyné leszűrése sehogy sem sikeredett. A takarásban jelenetét várta az igen szűkszavú, közismert III. ker. TTVE drukker, valamint nagy totójátékos karakterszínész: Gelley Kornél. A kollégai küszködés láttán halkán odasúgta a mellette álló, szintén aggódó ügyelőnek: Magyarország–Meránia:1:1 – X.

Budihitvallás

Ősz Hírlapíró hajdanában pályázgatott irodalmi babérokra, amíg arra a belátásra nem jutott, hogy ha megfeszül, ő sem képes olyan jókat kitalálni, mint az élet nevű dilettáns. Éppen ezért most is rábízta magát, s fölolvastott Szépasszony vendégeinek egy újságkivágásból:

– *Cégünk, a KLÓ & TYÓ Kft. – No, ez az egy, amit én találtam ki – szúrta közbe pironkodva –, Magyarországi piacvezető WC-fülke szolgáltatója elkötelezett a társadalmi és környezetvédelmi haszonnal járó törekvések megvalósítására.*

– Ó – kiáltották többen.

Ősz Hírlapíró folytatta:

– *A társadalmi felelősségvállalás üzleti stratégiánk szerves részét képezi. A Vállalati Társadalmi Felelősségvállalásba beletartoznak: Környezeti fenntarthatóság: népszerűsítjük a munkatársaink környezettudatos magatartásának fontosságát; Munkahelyi esélyegyenlőség: aktívan támogatjuk a nők, a pályakezdeők és a kisebbséghez tartozók szerepvállalását a különböző munkafolyamatokban; Etikus üzleti magatartás: Munkavállalóink jogait tiszteletben tartjuk; fokozott figyelmet fordítunk a munkahelyi légkörre; A Vállalati Társadalmi Felelősségvállalás irányelve és a magas etikai normák mentén irányított cégünk pozitív hozadékai erősítik az üzleti pozícióinkat a piacon, és könnyítik partnereinkkel, ügyfeleinkkel a hosszú távú együttműködést.*

Veruska

Szösz, a szép újságíró haja pillanatnyilag bronzvörösén ragyogott a havas teraszról beszűrődő napfényben, de ettől a neve nem változott. Kell az állandóság, ami sziklaalaként állja az élet viharait.

A kaukázusi háborúk idején történt, amikor csecsenek hadakoztak oroszokkal, az oroszok kedvéért a grúzok is bunyóztak az abházokkal, az azeriek örményekkel. A BBC tudósítójaként jártam a vidéket egy operatőrrel és egy mindentudó technikussal, aki csúzlival is föl tudta lőni a műholdra riportjainkat. Egy alkalommal becsusszantunk egy városba, mely hat hét óta ostrom alatt állott. Kérdezgettem a marcona hadfiakat, a lakókat, az iskolás gyerekeket a kiállott szenvedésekről. Ők készségesen mesélték is, hányszor és hova zuhogtak a bombák a légitámadásokban, hogy robbantották föl a hidakat, miáltal az ellenség tankjai nem tudták támogatni a gyalogsági rohamot, amit ők így sikeresen visszavertek. Hányan haltak meg, mennyit nélkülöznek, hogyan csempésznek be olykor-olykor egy kis lisztet, cukrot,

mit jelent varjúlevest enni, de legesleginkább villany nélkül élni, amikor nem működik benzinkút, lift és televízió.

Amikor kifogytam a kérdésekből, ők következtek.

– Mi lett Veruskával?

– Miféle Veruskával?

Erősen csodálkoztak, s az újabb sorscsapástól lesújtva magyaráztak: hát azzal a lánnyal, aki az *Élet és szerelem* című sorozat hetvennegyedik adásában megbetegedett az esküvője előtt.

Lekvár

Tszanta úr, az angyalarcú ön- és köznevelő elsősorban Grefi-féle decsi vörösbort ivott. Másodsorban Szőlősgazda rizlingjét nyelegette – nem olasz, nem szemelt, hanem harsogó, kissé karcos, olyan, amilyenek Noé apánk szánta. Megtérése óta irtózott a hamisságtól. Így kezdte beszámolóját.

– Élelmiszer vásárlásánál először is megnézem, hogy a termék kódja 599-el kezdődik-e. Ha igen, akkor magyarországi munkaerő közreműködésével készült, tehát olvashatók tovább. A befőttek és lekvárok esetében megnézem azt is, hogy mekkora a gyümölcsstartalom, és milyen adalékok, tartósítószeresek vannak feltüntetve. A befőtteknél például a gyümölcs-víz-cukor vezet, az egyéb anyagok közül a citromsav szinte kikerülhetetlen. A színezékeket, ízfokozókat, tartósítókat meghagyom másoknak.

– Akkor nincs nagy választéka – jegyezte meg Barna adjunktus.

– Akad – emelte föl ujját Tszanta úr. – Nemrég lekvárt kerestem, és egy addig számomra ismeretlen márkára bukkantam. „Szatmári szilvalekvár.” Levettem, és az összetevők rovatban a következőt olvastam: szilva.

– Ennyi? – kérdezte Édesszájú Lóorvos.

– Nem elég?

Hőstoborzó

– Tapasztalt rémmesegyűjtőként már rég nem volna szabad meglepődnöm, de nem lehetnék tapasztalt rémmesegyűjtő – mondá Rezesorrú Drámaíró –, ha elveszítettem volna csodálkozó képességemet egy-egy új, minden előbbi fölülmúló fácánság láttán. Ezzel egy, a világhálón fogott irat fölolvásásába kezdett:

– *MAGYAROK! HONFITÁRSAINK! Itthon és a nagyvilágban!*

Hazánk és a magyarság elleni támadás olyan méreteket öltött, amelyből szinte lehetetlen a kiút megtalálása. Egyetlen esélyünk maradt a régi dicsőségünk visszaállítására,

ha a pártoskodást, a szándékosan gerjesztett széthúzást, a lényegről való figyelemelterelést abbahagyva egy cél – a magyarság megmentése céljából – összefogunk.

Ma a lehetséges kiutat abban látjuk, hogy – a történelmi alkotmányunk által jogfolytonosan ma is működő nádori tisztet visszaállítva egy vezető – mellett felsorakozva építjük fel ismét a Magyar Hazát.

A magyarság mai pártoskodó rendszerében egyetlen személyben látjuk megvalósulni e célt, mégpedig vitéz Szent-Kovács Koppány úr személyében, aki ebben a súlyos helyzetben elfogadta a felkérést. A Nádori tisztség mellett megalakult a Nádori Testület, amely a Nádori Tanács szervezését megkezdte.

Amennyiben a történelmi alkotmány biztosította rend helyreáll, a Nádor, a Nádori Testület, valamint a Nádori Tanács a magyarság előtt leteszi az esküt. Ennek érdekében kérünk mindenkit, aki felajánlja tudását, bátorságát, magyarságát, jelentkezzen az alábbi e-mail és postafiók címen. Aláírás: Nádori Testület.

Rezesorrú Drámaíró ujjai szétnyitásával átadta a történelmi iratot a tömegvonzásnak.

Levente költő csak a szót vette át tőle:

– Lehet-e vajon ennyi méla hazaffyságot összehordani másként, mint a kiáltvány, a hirdetés, valamint a névtelen levél harci öszvére hátán?

Szülőföld

Imre építész mesélt Szépasszonynak – hogy, hogy nem, éppen neki, a szemébe nézve. A többiek hallgattak, akár odakünn és odafönn a messziről érkező zivatarfelhők sárkánylovassága.

– Tizenhét évvel ezelőtt jöttünk haza Párizsból az asszonnyal az utolsó R4-esével, amit ott vettünk meg neki, az volt az ötödik. Mondtam neki, hogy Svábsországban szálljunk meg, mert én szeretem az eredeti sváb kosztot: a zsíros disznóhúst, a párolt káposztát meg a krumplit. Találtunk egy jó kis szállodát egy sváb városkában. Elhelyezkedtünk a szobánkban, majd lementünk az étterembe, s megrendeltük a vacsorát. Egyszer csak egy jól öltözött öregúr lépett az asztalunkhoz. Azt mondja: máguk mágyárok? Mondom, hogy igen. Mennek házá? Mondom, igen. Leülhetnek? Parancsoljon! Hogyhogy ilyen jól beszél magyarul? Én is onnán jöttem. Hova valósi? Kákásdi. Mikor járt utoljára ott-hon? Minden évben megyek! Hiszen magát elüldözték a szülőföldjéről! Harminckilós motyót vihett! Bizony, bizony, bólogatott az öreg. Miért megy vissza?

A vén sváb arca ellágyult:

– Érezni!